

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **Ing. T. K.**, proti žalovanému: **JUDr. Igor Ivanko, Exekutorský úřad Praha 10**, se sídlem Na Zátorce 590/12, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2014, č. j. 167 EX 5550/14-15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 A 107/2014 – 15,

t a k t o :

- I. Žalobkyni **se p ř i z n á v á** osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost.
- II. Návrh žalobkyně na ustanovení advokáta **se z a m í t á**.
- III. Kasační stížnost žalobkyně **se z a m í t á**.
- IV. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou ze dne 8. 8. 2014 podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím vyzval žalovaný žalobkyni k splnění vymáhané povinnosti ve výši 5.251,40 Kč v rámci exekučního řízení, jehož vedením jej pověřil Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 7. 11. 2011, č. j. 35E 3549/2011 – 7.

[2] Městský soud se před věcným posouzením obsahu žaloby zabýval otázkou její přípustnosti. Uvedl, že soudní exekutor není orgánem moci výkonné ani orgánem obce či kraje ani fyzickou či právnickou osobou, které by v daném případě bylo svěřeno rozhodování

o právech a povinnostech fyzických osob v rámci veřejné správy. Jde o orgán vykonávající svou pravomoc v oblasti exekučního řízení upravené zákonem č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, tedy v oblasti soudnictví. V takovém případě však není dána pravomoc správních soudů k přezkumu jeho úkonů. Městský soud proto rozhodl o žalobě dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a jako nepřipustnou ji odmítl.

[3] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou podřadila pod důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Namítala, že městský soud postupoval v rozporu s platným právním řádem a opomenul ustanovení § 7 odst. 4 s. ř. s. Požádala rovněž o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky řízení. Protože stěžovatelka současně s podáním kasační stížnosti nesplnila svou zákonnou poplatkovou povinnost, Nejvyšší správní soud ji usnesením vyzval, aby zaplatila soudní poplatek za kasační stížnost, jinak bude řízení zastaveno. Na tuto výzvu stěžovatelka reagovala žádostí o osvobození do soudního poplatku. Ve formuláři *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech* uvedla, že z důvodu nepříznivého zdravotního stavu není zaměstnaná a pobírá invalidní důchod ve výši 3.100 korun měsíčně. Žádné další vlastní příjmy nezmínila. Vzhledem k uvedeným informacím dospěl soud k závěru, že stěžovatelka nemá dostatečné prostředky a byly u ní naplněny důvody pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Výrokem č. I proto stěžovatelce přiznal osvobození do soudních poplatků.

[6] Ačkoliv jsou u stěžovatelky naplněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s, a přestože podle § 105 odst. 2 s. ř. s. je zastoupení advokátem u stěžovatele bez příslušného právního vzdělání v řízení o kasační stížnosti povinné, soud shledal, že ustanovení zástupce není v posuzovaném případě k ochraně práv stěžovatelky nutné. Kasační stížnost bylo již v okamžiku jejího podání možno považovat za „zjevně neúspěšnou“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Judikatura zdejšího soudu tento pojem vyložila např. v rozsudku ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005 – 105, publikovaném pod č. 909/2006 Sb. NSS, dle něhož: „*zjevná neúspěšnost návrhu by měla být zjištělná bez pochyb, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování*“. Vzhledem k ustálené judikatuře ve vztahu k nepřezkoumatelnosti úkonů soudního exekutora ve správním soudnictví, nastíněné níže, má Nejvyšší správní soud za nepochybné, že ustanovení zástupce by bylo v posuzovaném případě bezúčelné a nemohlo by nikterak vést k ochraně práv stěžovatelky. Výrokem č. II proto soud zamítl návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[7] Následně Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., jsa vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se ve svém hodnocení plně ztotožňuje s vysloveným názorem krajského soudu, jehož závěry ohledně nepřipustnosti žaloby podané ve správním soudnictví proti výzvě soudního exekutora jsou zcela v souladu s dlouhodobou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[10] Již v rozsudku ze dne 19. 8. 2009, č. j. 4 As 23/2009 – 88, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*úkony soudního exekutora učiněné při provádění exekučního řízení nejsou přezkoumatelné soudy ve správním soudnictví.*“

[11] Shodné závěry lze nalézt i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 Aps 6/2011 – 85, publikovaném pod č. 2482/2012 Sb. NSS. Dle tohoto rozhodnutí jsou úkony soudního exekutora v exekučním řízení považovány za úkony soudu, a proto soudní exekutor nemůže být správním orgánem ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný v posuzovaném případě nevystupoval v postavení správního orgánu, ale v roli soudu. Nebyl nadán realizací moci výkonné v oblasti veřejné správy, nýbrž výkonem moci soudní. Na soudního exekutora je totiž v exekučním řízení delegována část státní moci, jejímž nositelem je při soudním výkonu rozhodnutí soud (shodně srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 1331/07). Krajský soud tedy správně dospěl k závěru, že úkony učiněné soudním exekutorem nejsou přezkoumatelné ve správním soudnictví.

[12] Stěžovatelka namítala, že městský soud při svém rozhodování opomenul § 7 odst. 4 s. ř. s., dle něhož „*[b]yl-li návrh ve věci správního soudnictví podán u soudu, který není věcně příslušný k jeho vyřízení, postoupí tento soud k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému (...)*“. Jak Nejvyšší správní soud výše odůvodnil, o takový případ se v posuzované věci nejedná, neboť úkony soudního exekutora nejsou přezkoumatelné ve správním soudnictví. Městský soud nicméně pochybil, jestliže odmítnutí žaloby odůvodnil nepřipustností návrhu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z důvodu kompetenční vyluky podle § 68 písm. e) s. ř. s. V dané věci se totiž z důvodů výše uvedených vůbec nejedná o rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky, zavedené v § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť vůbec nejde o úkon správního orgánu. Na místě proto bylo odmítnout žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v neexistenci (správního) rozhodnutí, které by bylo možno žalobou napadat, a tedy v nedostatku pravomoci soudu ve správním soudnictví přezkoumat úkon soudního exekutora, tedy podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato dílčí vada odůvodnění rozhodnutí Městského soudu nemá vliv na jeho zákonnost a nečiní kasační stížnost důvodnou.

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[14] Výroky o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka byla ve věci procesně neúspěšná, a proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému potom žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost ihned po vyřešení otázky poplatkové povinnosti, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu